

TERRY
BROOKS

SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ

CESTA ZA KRVAVÝM OHNĚM

**SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ**

CESTA ZA KRVAVÝM
OHNĚM

BLOODFIRE QUEST © 2013 by Terrence D. Brooks
This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marek Čtrnáct, 2020
Insert Map Copyright © 2013 by Russ Charpentier
Interior Maps Copyright © 2013 David A. Cherry
Cover Design © David G. Stevenson
Cover Illustrations © Stephen Youll
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0611-2 (pdf)

TERRY BROOKS

SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ

CESTA ZA KRVAVÝM
OHNĚM

F**B****S**

*Pro Jima, Carol a Marka a pro Katie a Karlu
za všechnu tu inspiraci*

I

Arlingfant Elessedilová strnule seděla pod širokou korunou Ellcrys a v mysli jí zněla ozvěnou šeptaná slova.

«Dítě, potřebuji tě.»

Opravdu to slyšela, nebo se jí to jenom zdálo? Čí hlas slyšela? Stále měla zavřené oči a její přítomnost v Zahradách života neměla příliš velký dopad, nepočítáme-li prostor, který zabírala, a tichý zvuk jejího dechu. Blížil se východ slunce, jenž přinášel život novému dni. Svět z větší části spal a elfové z Arborlonu se právě začínali probouzet. Sny měly stále svou moc.

Znovu pocítila měkký dotek a otevřela oči, aby našla jeho zdroj. Na rameni jí měkce spočívala štíhlá stříbrná větev se šarlatovými listy. Mírně se pohnula; skrz oblečení pocítila lehounký dotek, podivný a uklidňující.

«Dítě, slyšíš mě?»

Arling se rozbušilo srdce a projel jí nával strachu a očekávání. Zvedla se na kolena, aby stanula proti prastarému stromu, zhoupala se dozadu na patách a vzhledla. Uvědomovala si, že větev, která jí leží na rameni, se pohybuje spolu s ní a udržuje s ní kontakt, jak mění polohu.

„Jsem tady, paní,“ zašeptala.

Všude kolem ní se měnilo světlo, temnota ustupovala úsvitu, černotou pronikalo stříbro, jak se obloha od východu rozjasňovala. A v tomto podivném mezičase se zdálo, že se svět kolem ní zastavil.

«Po dlouhá léta jsem udržovala víru ve své poslání, silná proti živlům a rozmarům i nestálosti přírody a živých tvorů.

Mnoho dlouhých let jsem byla věrná všem očekáváním a výzvám; nikdy jsem nelitovala toho, čeho jsem se vzdala, abych mohla taková být. Ale čas zdolá všechny živé bytosti a tak je tomu i se mnou.»

Tohle se mi nezdálo, pomyslela si Arling. Ten strom k ní mluvil. Hlas, který slyšela, patřil Ellcrys. Cítila spojení mezi tím hlasem a větví, která jí spočívala na rameni. Cítila pouto mezi nimi.

Cítila spojení se sebou.

Arling se to pokusila nějak vstřebat, pochopit, co se děje, ale strom už zase mluvil.

«Děje se to pomalu, ale to, kam vše směřuje, si nelze splést. Zbývá čas udělat to, co je zapotřebí. Aby se to však mohlo stát, potřebuji nejprve, abys pochopila. Jsi Vyvolená, která mi slouží. Takových už bylo mnoho. I nyní existují další kromě tebe. Ale ty pro mě máš zvláštní význam, dítě. Neseš krevní znamení, která mi říkají, že nikdo jiný mému účelu neposlouží ani tak dobře, ani tak dlouho.»

Arling rychle zamrkala; uvědomovala si, že ji Ellcrys chválí za něco, co našla u ní, ale ne u ostatních. Jenomže vůbec netušila, co to je. Krevní znamení?

„Nerozumím, paní,“ vyhrkla.

Když to přiznala, pocítila, jak se přes ni přelila vlna hanby. Chtěla být užitečná, dychtila po tom, aby mohla sloužit co nejlépe. Ale Ellcrys jí říká, že se jí to nedaří, že si čas vybírá svou daň, a Arling nevěděla, co se od ní očekává.

«Umírám.»

A bylo to tady. Pravda, jasná a nepochybná slova. Ellcrys se blíží ke konci svého života. Arlingfant pocítila, jak jí do očí vhrkly slzy, a náhle jí činilo potíže dýchat. Jak se tohle mohlo stát? Ellcrys nejevila žádné známky toho, že by scházela – žádné vadnutí, žádné shazování listů, žádná ztráta barvy nebo sesychání. Všechno vypadalo tak, jak mělo, ale strom jí přitom

řikal něco jiného. Říkal jí to! Arlingfant nechtěla být ta, kdo ponese zodpovědnost, protože o tom ví. Během doby, kdy byla Vyvolenou, udělala všechno, co se po ní žádalo, a ještě víc. Tohle si nezasloužila!

«Jsi drahá mému srdci, dítě.»

„Tohle neříkej!“ vykřikla Arling. „Zklamala jsem tě! Udělala jsem všechno, co jsem mohla, ale nestačilo to. Není možné, že se mýlíš? Nemohla bys dostat nějaké léky a zvláštní péči, abys ne-?“

Nedokázala to doříct; její slova odumřela v sérii škytnutí. Nekontrolovatelně plakala a zdálo se, že to nejde zastavit.

Potom se větev ořela o její tělo a ona skrze ni pocítila podivný klid a mír, který její slzy zarazil. Ztichla; zvuk jejího nářku ustal. Vzduch kolem ní změkl vůní květin, trav a listů, jež zahlazovaly bolest a strach.

«Je mnoho věcí, které můžeš udělat, abys mi pomohla, Arlingfant. Má služba byla dlouhá a úspěšná a tato služba musí pokračovat. Je nezbytné, aby o mne v mých posledních dnech všichni Vyvolení pečovali, a ty jim to musíš říct. Všichni se musejí spojit, abych byla v okamžiku svého odchodu v bezpečí a pohodlí, ale odejít musím. Nezbývá mi než se odebrat tam, kam jednoho dne odejdeme všichni. Zpět ke svým kořenům, ke svému předživotu, tam, kde budeme čekat na své další přidělení. Pokus se to pochopit.»

Arling to nechápala ani trochu. Žádat ji, aby o tom uvědomila ostatní, bylo nesnesitelné. Proč vybrala ji, a ne někoho jiného? Proč ji žádá o tohle, když se děje tolik jiných věcí?

Ale to bylo sobecké smýšlení a ona by to své paní nahlas neřekla. Byla Vyvolená a Vyvolení si nestěžovali – nikdy – na to, co se od nich během období jejich služby žádalo.

„Povím to ostatním,“ souhlasila. Potom zaváhala. „A uděláme o mnoho víc, než žádáš. Najdeme způsob, jak to odvrátit, jak tě vyléčit z toho, co tě trápí, abys byla zase zdravá a silná!“

Nastala dlouhá pauza.

«Ach, dítě, to ne. Pravdu ignoruješ jen na vlastní nebezpečí. Poslouchej ještě jednou. Já tě potřebuji. Potřebuji tvou sílu a tvou oddanost. Potřebuji to, čím jsi. A čím se staneš, až tu nebudu. Což nechápeš.»

Arling zoufale potřásla hlavou. „Vidím jen to, že potřebuješ pomoc a já nevím, jak ti ji poskytnout.“

«Pomůžeš mi stejně, jako jsem kdysi dávno – když jsem byla dívka stejně stará, jako jsi teď ty – pomohla já. Když jsem byla jednou z Vyvolených. Odneseš mé semeno do Krvavého ohně a ponoříš ho do něj a potom se ke mně vrátíš a já budu skrze tebe obnovena a Hráz vydrží.»

„Od... odnesu...“

To bylo všechno, co ze sebe dokázala vypravit, než jí nesmírnost toho, co Ellcrys říkala, sevřela krk tak železným sevřením strachu, že se zbytkem svých slov začala dusit. Už jí to došlo. Došlo jí, oč ji Ellcrys žádá.

«Jsi má Vyvolená. Jsi...»

Arlingfant byla okamžitě na nohou a utíkala; její tmavé vlasy za ní vlály jako závoj. Vytrhla se doteku Ellcrys, hlasu ve své hlavě, pochopení, co se od ní žádá a jak to navěky změní její život. Po zádech jí běhal mráz a zároveň ji polévalo horko.

Znala ten příběh. Znali ho všichni Vyvolení už od dob Amberle Elessedilové, která byla povolána jako poslední. Říkalo se, že strom žije věčně, a někteří tomu opravdu věřili. Ale pravda byla jiná. Život stromu byl konečný – trval stáletí, to ano, ale přesto byl konečný. Když nadešel jeho čas, vybral jednoho z Vyvolených, jenž z něj vzal semeno, odnesl ho ke Krvavému ohni, kde ho ponořil do plamenů, a potom se vrátil, aby se stal...

Ne, tohle nemůžu udělat! To je příliš velká žádost! Ztratím všechno. Budu se muset vzdát svého života!

... aby se stal příští Ellcry, znovuzrozenou do světa v okamžiku, kdy ta stará zemře, a navěky napojenou do nekonečné linie talismanů, které měly udržet Hráz nedotčenou a demony uvězněné.

To nemůžu udělat! Jsem jenom obyčejná holka, nejsem nic zvláštního. Nejsem předurčená k tomu, abych nesla takové břemeno!

Prorazila kolem Freershana a několika dalších Vyvolených, kteří přicházeli do zahrad; ani nezpomalila, aby je vzala na vědomí, ale pádila se ukrýt mezi stromy a do blednoucí temnoty, chtěla se schovat a neobjevit se celé týdny nebo měsíce, či jak dlouho potrvá, než tahle nemožnost zmizí. Utíkala ke své chalupě a do pohodlí domova; snažila se znovu získat něco, co už bylo ztraceno. Odmítala si to přiznat, ale ve svém srdci už to stejně věděla.

A potom si náhle vzpomněla na Aphenglow. Potřebovala svou sestru – tu jedinou osobu, která vždycky dokázala dát všechno do pořádku.

Ale Aphenglow odlétala do nitra Západní země – vydávala se na expedici s Cymrianem, aby našla ostatní druidy a sdělila jim, co se po útoku Federace stalo s opuštěným Paranorem a s nebohým Bombaxem.

Odletěla už?

Arling uprostřed kroku změnila směr a obrátila se k letišti; bojovala s panikou, která jí proudila tělem, tvář umazanou od slz, dech přerývaný. *Tó se nesmí stát! Ať to tak není!* Proběhla stromy – drobná, skoro nehmotná postava v sílicím světle úsvitu – a dala se cestičkami a postranními stezkami, které mohly ubrat několik vteřin z doby potřebné k tomu, aby se dostala ke své sestře.

Aphen! Proším, buď tam, prosím!

Potom vyrazila na travnaté pláň, kde kotvily vzducholoď; jejich tmavé trupy se leskly ranní rosou – velcí připoutaní ptáci, kteří se vznášeli v ranním světle a v bezvětrí a jejich

hladké, zakřivené stíny padaly k zemi. Arling úlevou zalapala po dechu, když zahlédla *Namířenou* – její kotevní lana byla stále ještě připevněná na místě.

„Aphen!“ zaječela, zatímco se blížila k lodi tak rychle, jak jen mohla; zoufalství jí dodalo novou sílu.

A potom se jí její sestra rozběhla vstříc; letěla přes otevřená pole pod baldachýnem trupů vzducholodí, vysoká, silná a nezlomná. Arling se vrhla na Aphen, opakovala její jméno a zabořila tvář do jejího ramene.

„Ona umírá, Aphen, ona umírá a chce, abych zaujala její místo. Ale já nemůžu, Aphen, nemůžu!“

Arling klesla na trávu a stáhla s sebou i Aphen. Ta k sobě svou sestru přivinula a utěšovala ji. Chlácholila ji, říkala, že je všechno v pořádku, že je v bezpečí.

Arling se se zdrceným výrazem odtáhla. „Dotkla se větvemi mého ramene a promluvila ke mně. Řekla, že mě potřebuje. Prohlásila...“

Všechno se to z ní vyřinulo, směsice slov plná emocí, které sotva dokázala ovládat; všechno ze sebe vypustila v přívalu naléhavosti a zoufalství.

„Tak už přestaň, Arling,“ promluvila konečně její sestra, pevně ji uchopila za ramena a otočila ji tak, aby jí viděla do tváře. „Já to chápu. Ale ještě toho nevíme dost na to, abychom si mohly být něčím jisté. Existují záznamy Vyvolených o historii Ellcrya a těch, kteří jí sloužili. Měly bychom se na ně podívat, přečíst si, co bylo napsáno o jejich historii.“

Arling odmítavě zavrtěla hlavou. „Čeho tím docílíme? Já vím, co ode mě očekává. Slyšela jsem ji, řekla mi to.“

„A potom jsi utekla, přímo uprostřed jejího vysvětlování.“ Aphenglow ji k sobě přitáhla a znovu ji objala. „Musíš se k ní vrátit. Musíš si poslechnout zbytek. Ale dřív, než to uděláš, si přečteme záznamy Vyvolených. Možná najdeme něco

užitečného, co situaci zvrátí. Přestaň plakat. Jsem tu s tebou. Nenechám tě tomu čelit samotnou.“

Přispěchal k nim Cymrian. „Co se stalo? Ani jsem si neuvědomil, že je tu Arling.“ Poklekl vedle nich a podíval se Arling do očí. „Co se děje? Pověz mi, o co jde.“

Byla to však Aphen, kdo ten příběh zopakoval – přitom ponechávala ve hře možnost, že slova Ellcrys se dají interpretovat více než jedním způsobem. Cymrian bez přerušování poslouchal a nespouštěl přitom oči z Arling.

Potom se natáhl, vzal si ji od Aphen a přitiskl ji k sobě. „Neboj se, Arling,“ zašeptal. „Teď budu tvým ochráncem. Budu při tobě stát, tak jako jsem stál při Aphen, a raději zemřu, než bych dovolil, aby ti něco ublížilo.“

Arling potřásla hlavou. „Ale vy jste se chystali odletět, abyste našli Ard Rhys. Oba dva. Nemůžete tu zůstat kvůli mně. Najít druidy a říct jim o osudu Paranoru –“

„– může počkat,“ dořekla Aphen. „To, na čem teď záleží, je zjistit, co je zapotřebí, abychom pomohli tobě, a co se dá udělat s Ellcrys. Pokud opravdu umírá, pak čelíme mnohem důležitějšímu úkolu, než je hledání ztracených elfeínů.“

Cymrian s vážným výrazem přikývl. „Pokud zemře Ellcrys, přestane záležet na tom, jestli je najdeme, nebo ne.“

Arling se podívala z jednoho na druhého. Přestala plakat a její rozbouřené emoce se uklidnily. Cítila se lépe, když se teď dostala ke své sestře a k Cymrianovi. Možná má Aphen pravdu a dopadne to jinak, než se obávala, když uprchla od Ellcrys. Na okamžik pocítila hanbu za to, že se zachovala tak bláhově, že zareagovala tak dětinsky.

„Oběma vám děkuju,“ řekla jim.

„Budeme tomu čelit společně,“ ujistila ji Aphen. „A začneme hned teď.“

II

Aphenglow Elessedilová cítila bolest.

Držela ji v sobě, nedovolovala uniknout ani sebemenšímu náznaku svých pocitů, ale to neznamenal, že by zmizely. Má ztratit svou sestru kvůli zvratu osudu, který se vši pravděpodobností nemůže změnit. Z důvodů, o kterých Aphen mohla jen předstírat, že jim rozumí, si umírající Ellcrys – z více než tuctu Vyvolených, kteří ji sloužili – vyvolila Arling, aby zaujala její místo.

Nezastavila se, aby zvážila možnost, že by to nemusela být pravda. Nevyhradila si čas na zkoumání detailů, aby se ujistila o jejich přesnosti. Všechno, co věděla, bylo, že Arling má pocit, jako by její srdce bylo roztrháno na kousky a už nikdy se nemělo zahojit. Viděla, jak se v očích její sestry zračí hrůza a zoufalství; slyšela je v jejím hlase, když přerývaně vyprávěla svůj příběh.

Skoro bez přemýšlení odsunula všechny ostatní úvahy stranou a zareagovala starým, osvědčeným způsobem, aby vnesla do chaosu toho okamžiku nějaký řád. Jasně prohlásila, že vždycky existuje nějaký způsob, jak vše vyřešit. Navrhla plán, jak věci uvést do pohybu. Zůstala klidná a vyrovnaná; spolkla vzteklé, frustrované výkřiky, které se jí draly na jazyk. Utěšovala svou sestru a říkala jí to, co potřebovala slyšet.

Že tam je pro ni a neodejde.

Že jí pomůže najít cestu skrz tuhle temnotu.

Že jí utěší a ochrání před jakoukoli újmou.

Tohle bylo to, co Arlingfant potřebovala vědět, a mohla se spolehnout na to, že Aphen jí to poskytne. Úvahy a diskuse a obtížná rozhodnutí mohou počkat na jindy. Jediné, co je teď důležité, je to, aby Arling pomohli znovu získat rovnováhu, aby nezabředla do tak ochromujícího strachu, že by nemohla nic dělat.

Společně odešli z letiště a vydali se k chalupě, kde se uchovávaly záznamy a kde čas od času bydlela hrstka Vyvolených, kteří se na dobu své služby přestěhovali do Arborlonu. Při chůzi Aphen stále držela paži sestře kolem ramen a opakovala jí, že všechno bude v pořádku, že jakmile prozkoumají historii Vyvolených a zprávy o znovuzrození jako takovém, budou lépe chápat, co je zapotřebí udělat. Mluvila tiše a tak uklidňujícím tónem, jakého jen byla schopna – a celou dobu cítila, jak ve svém nitru umírá.

Už ztratila Bombaxe. Dívala se, jak zbytek jejího řádu odletěl hledat mýtus a už se nevrátil. Její matka ji opustila už před lety. Jediný, kdo jí zbýval, byla její sestra Arling. A teď možná ztratí i ji.

To nedokázala snést. A přesto věděla, že musí.

Cymrian šel těsně za nimi. „Nesmíme o tom nikomu říct,“ pronesl tiše, zatímco přejížděl pohledem lesy, jako by už mohli být prozrazení.

Aphen se na něj ohlédla. „Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že i teď po tobě jde někdo, komu se nelíbí, co děláš. Už třikrát na tebe zaútočili. Myslím, že by bylo moudré předpokládat, že by mohli zakročit i proti Arling, kdyby se k nim donesl třeba jen náznak toho, co jí řekla Ellcrys.“

Aphen ho zpražila pohledem.

„Tady jde o vnímání, ne o realitu. Musíme si to nechat pro sebe, dokud nebudeme vědět víc.“ Pokrčil rameny. „A jestli to pak budeme muset někomu říct, tak si pečlivě rozmyšlíme, kdo by to asi tak měl být.“

Procházeli stezkami, které vedly po okraji města; vyhýbali se hlavními cestám, paláci, Zahradám života, všem místům, kde by se mohli setkat s někým, kdo by je mohl chtít zastavit a promluvit si s nimi. Používali úsvit jako štít; drželi se zastíněných, méně frekventovaných cestiček, dokud nedošli k chalupě na okraji zahrad, kde se přechovávaly záznamy Vyvolených.

Když vstoupili dovnitř, nikdo tam nebyl. Vyvolení prováděli rituální pozdrav za úsvitu – vítali Ellcrys do nového dne. Jistě jim chyběla Arling, ale několik z nich ji zahlédlo, jak utíká, a dokud oni sami nesplní své povinnosti Vyvolených, hledat ji nebudou. Sestry s Cymrianem měli nejméně několik hodin na to, aby své pátrání dokončili.

Aphen záznamy Vyvolených nikdy nezkoumala. Jednalo se o neoficiální texty, které patřily výhradně řádu a byly tvořeny vším možným, od osobních deníků po katalogové seznamy těch, kteří sloužili. Dokonce ani Arling si nebyla jistá, co obsahují. Nikdy neměla důvod do nich nahlížet. Věděla však, kde se přechovávají a jak otevřít jejich zámky bez klíčů. A jakmile vstoupili do chalupy, vydala se tam a vytáhla záznamy ven, aby je její sestra a Cymrian mohli prozkoumat spolu s ní.

Všichni si sedli společně k jídelnímu stolu a začali pročítat papíry; nejprve v nich hledali odkazy na Amberle Ellesdilonovou, poslední Vyvolenou, která se stala Ellcrys. Většina pečlivěji vedených záznamů začala její proměnou, k níž došlo už před stovkami let. Pokud se tu dalo něco najít, pak to s největší pravděpodobností bylo tam.

Když se Aphenglow záznamy probírala, pohltila ji nová vlna zoufalství. Nezbylo jí než se smířit se ztrátou Bombaxe i Paranoru – pořád ještě musí najít zbytek druidů, aby jim o tom řekla – a teď její pozornost odváděla možnost další, ještě strašlivější ztráty. Cítila se, jako by ji to táhlo dvěma směry zároveň, a tato kombinace vytvářela drtivý pocit nedostatečnosti. Když se zabývala jedním, vyvolávalo to v ní jen o to větší

jistotu, že by měla řešit to druhé. Nemohla se zbavit pocitu, jako by se pod ní předivo světa roztrhlo a ona zůstala viset ve vzduchu, kde se nemůže hýbat a jenom čeká, až spadne.

Donutila se číst ty deníky – zase další deníky! – od začátku do konce a nenáviděla přitom každou minutu, které se kvůli tomu vzdávala. Hledala, jenomže co? Co čekala, že najde, co by všechno změnilo? Něco dalšího o Aleie Omarosianové, kterou kdysi chtěla v těchto stránkách vyhledat? Jak by to pomohlo? Všechno to působilo tak marně.

„Tady,“ zvolal náhle Cymrian. „Přečti si tohle.“

Vůbec netušila, kolik uplynulo času. Ale když jí podal deník, který četl, vzala si ho a začala předčítat nahlas.

Poté, co se Amberle Elesedilová vrátila ke své roli Vyvolené ve službách Ellcrys a posléze přijala misi odnést semeno stromu do Krvavého ohně, opustila Arborlon ve společnosti venkovana ze Stinného dolu Wila Ohmsforda a skupiny elfských lovců pod velením kapitána Domácí stráže Crispina Islanbora. Vydali se na jih k Údolí psanců, kde je vystopoval démon, který se osvobodil z Hráze, a zaútočil na ně; všichni kromě Vyvolené a Wila Ohmsforda zahynuli.

V Údolí psanců Vyvolená ponořila semeno Ellcrys do Krvavého ohně, jak jí to Ellcrys poručila, čímž urychlila proces proměny. Přitom je našel démon, ale Wil Ohmsford ho zabil. Po návratu do Arborlonu Vyvolení zjistili, že město obléhají hordy démonů, dokončili však proměnu a obnovili stěnu Hráze včas na to, aby zachránili město i jeho elfy.

Napsáno a zaznamenáno za dnů následujících po smrti elfského krále Eventinea Elesedila. Necht' je nám dopřán mír a dlouhý život, odted' až navěky.

Nebyl tam žádný podpis ani sebemenší náznak, kdo tento záznam zapsal.

„To je všechno?“ zeptala se a pohlédla na Cymriana. „Není tam o téhle záležitosti něco víc?“

„Jen záznamy o tom, co se stalo během některých předcházejících staletí, sestavené z různých zdrojů. Nečetl jsem to všechno. Tohle byl poslední zápis, jediný, který se zabýval Amberle Elesedilovou. Je tam toho víc. O jejím dětství, o její rodině, o jejím vyvolení, o...“

Ukázal na deník. „Co kdyby sis ho prostudovala sama? Jenom jsem chtěl, aby sis napřed přečetla tu poslední část, protože se nezdá, že by se tam někde zmiňovalo, kde se ten Krvavý oheň dá najít.“

Zatímco se ti druzí dva vrátili k pátrání ve zbytku záznamů, Aphenglow se pustila do toho, co jí navrhl Cymrian. To, co zjistila, se dalo vnímat buď jako nepříjemné, nebo naopak povzbudivé, podle toho, jak jste se na to dívali.

Amberle začala s Ellcrys komunikovat brzy poté, co nastoupila do služby – u Arling to bylo velice podobné. V důsledku toho, co od stromu začala chápat, své vyvolení odmítla a uprchla z Arborlonu do divočiny Východní země, kde zůstala, dokud ji nenašel druid Allanon a nepřesvědčil ji, aby se vrátila do své elfské vlasti. Ale co to pro tu mladou dívku muselo znamenat – i když to nebylo výslovně uvedeno – to rvalo srdce. Všeho se vzdala, o všechno přišla, aby naplnila svou službu Vyvolené. Nebylo možné nepřemýšlet nad tím, jestli se Amberle někdy dokázala smířit se svým osudem způsobem, který by jí poskytl klid a mír.

Aphen zvedla oči a zadívala se na Arlingfant; sotva dokázala zadržet slzy, když si takový osud představila pro svou sestru. Zavřela knihu a odložila ji. Později bude ještě spousta času na to, aby si ji Arling přečetla.

Vzala do ruky další deník; tenhle byl sestavený později a dával dohromady útržky a nesouvislé části záznamů z času před zkázou Starého světa. Byl to třetí svazek ze tří a ona

hrabala, dokud nenašla i první a druhý, a pak se začetla do toho prvního. Byl v tom hrozný nepořádek. Vyskytovaly se tam různé odkazy na Vyvolené a jejich službu, jenomže byly rozházené a bylo znát, že jim chybí návaznost. Z chronologie se toho očividně hodně ztratilo nebo bylo vypuštěno, takže tam byly mezery o délce desítek let. Všechno to svědomitě přečetla, jeden svazek za druhým. Ale neskrývalo se tam nic osobního, žádné příběhy, které by pomohly vysvětlit, proč byla vybrána právě ta jedna Vyvolená a nikdo jiný.

Stejně tak se tam nenacházely žádné příběhy o těch, kdo se proměnili v Ellcrys v letech před Amberle Elessedilovou.

Aphenglow knihy s povzdechem odložila stranou. Jak Arling, tak Cymrian už nějaký čas neřekli ani slovo, takže věděla, že ani oni nic užitečného nevykutali. Možná že celá ta věc byla špatný nápad. To, co o Amberle Elessedilové zjistili, vůbec nepomáhalo s rozhodnutím, co udělat ohledně Arling. Slíbit své sestře, že jí pomůže najít cestu ven z tohoto problému, byla jedna věc. Skutečně to dokázat, to bylo něco jiného.

Právě ukládala zpátky na hromadu štos knih, deníků a poznámek na volných papírech, jenž byl zrovna nejbliž, když zahlédla tenkou koženou knížku s měděnou vazbou, která už zoxidovala na tmavozelenou barvu. Vytáhla ji a přečetla si písmena vyřezaná do kožené přední strany obálky.

ŽIVOTY SPECIÁLNÍCH VYVOLENÝCH

Se zatajeným dechem obal otevřela a rychle prolisovala stránky. Byl to výčet všech Vyvolených, kteří se stali Ellcrys, už od věku kouzelných bytostí, kdy byl posvátný strom poprvé stvořen; byla tam jména, data narození, úmrtí a znovuzrození, rodiny a historie, způsoby, jakými byli vybráni, a to, jak své vyvolení přijali.

Rychle přešla k poslednímu zápisu. Stálo tam jméno Amberle Elesedilové, spolu se všemi údaji o jejím životě.

Přeskočila zpátky dopředu a šokovaně, nevěřičně zalapala po dechu.

První jméno bylo vytištěno tučnými černými písmeny:

ALEIA OMAROSIANOVÁ

Aphen zírала na to jméno, a vtom do sebe jednotlivé části hádanky zvané „Aleia“ začaly zapadat. Ona nebyla jen další Vyvolenou, která sloužila v řádu; nebyla dokonce ani jednou z těch mála, kdo se obětovali, aby se stali příští Ellcrys; ona byla tou první Vyvolenou vůbec. Byla tou *původní* elfkou, která se stala Ellcrys, tou, kterou následovali všichni ostatní.

Aphen si přečetla to, co bylo malým písmem vytištěno těsně pod Aleiiným jménem – ještě menším písmem než data jejího života a informace o jejím odkazu:

Odpuštěna; objata; pamatována.

Aleii poslední zápis v jejím deníku mluvil o naději na vykoupení, o níž věděla, že se jí musí chopit. Naznačoval, že našla způsob, jak napravit své hloupé styky s temným chlapcem – způsob, který by v očích jejích rodičů a elfského lidu napravit její pošramocenou pověst. Její lehkovážné poblouznění její lid připravilo o mocnou magii elfeínů a vystavilo je dalšímu nebezpečí ze strany temných kouzelných bytostí. Ale co kdyby existoval způsob, jak tyto bytosti uvěznit, aby už elfům nikdy nemohly škodit – i kdyby našly nějaký způsob, jak elfeíny používat? Co kdyby dostala možnost proměnit se v Ellcrys, vytvořit Hráz a tím zachránit svůj lid a všechny kouzelné bytosti – copak by po takové šanci neskočila, i kdyby to znamenalo, že se musí obětovat?

Aphen zkontrolovala data uvedená v knize vedle Aleiina jména a potom vytáhla její deník – ještěže jí Bombax těsně před odchodem z Paranoru připomněl, aby si ho vzala. Potom se prohrabala kapsami batohu, dokud nenašla své poznámky o vládě Pathkeho a Meresch Omarosianových.

Všechna data seděla.

Jak Arling, tak Cymrian už přestali s tím, čím se zabývali, a dívali se na ni. Začala něco říkat a zarazila se. Ani jeden z nich by nemohl docenit to, co právě objevila. Oni nevěděli o Aleie Omarosianové a jejím deníku ani o tom, jak kvůli němu vypuklo pátrání po ztracených elféinech. Nevěděli nic o tom, co druidi hledali a proč to bylo tak důležité – nejen pro druidy, ale pro celé Čtyřzemí. Tajila to před nimi v souladu s nařízením Ard Rhys a svým vlastním svědomím.

Kdyby to teď začala vysvětlovat, musela by prozradit pravdu o všem, co se dělo, a tím by porušila důvěru, kterou v ni Khyber Elesedilová vložila.

Ale copak si tihle dva, kteří to s ní vydrželi skrze všechny útrapy, zachránili jí život, uzdravili její tělo a poskytovali jí útěchu a sílu, nevysloužili právo vědět to? Jestli mají i nadále jeden druhého podporovat ve společném úsilí, bude patrně nezbytné, aby přestala tajemství deníku, Aleii a ztracených elféinů tajit a aby jim oběma prozradila, co je v sázce.

Všechno to nakonec bylo o Aleie Omarosianové – první z Vyvolených, původní Ellcrys, ale také osobě zodpovědné za krádež ztracených elféinů.

Odpuštěna; objata; pamatována.

Odložila své otázky a pochybnosti stranou a donutila se k úsměvu. „Musím vám něco říct,“ začala.

III

Poté co Aphenglow dokončila své vyprávění o tom, jak našla deník Aleii Omarosianové a jak to vedlo k pátrání po ztracených elféinech a ke všem důsledkům, které s tím souvisely – včetně útoku na Paranor, omluvila se.

„Měla jsem vám to říct dřív. Ale řídila jsem se nařízeními Ard Rhys. Ta mě přiměla slíbit, že budu všechno držet v tajnosti, dokonce i před vámi. Předtím vlastně nebyl žádný důvod, abych vám to prozrazovala. Ale teď je tomu jinak.“

Podala jim útlý deník, v němž byla zaznamenána jména Vyvolených, kteří se proměnili v Ellcrys. Arling při pohledu na ta jména zbledla – evidentně si představila, jak se na seznam přidává její vlastní. Nějak se jí však podařilo ten strach potlačit.

„Co to všechno znamená?“ zeptala se.

„Že spojitost mezi tebou a Aleiou je větší než jen to, že jste obě sloužily jako Vyvolené. Víc než to, že ona se před staletími proměnila v Ellcrys a od tebe se teď žádá totéž. Je to něco, co souvisí s faktem, že ona byla první, kdo se stal stromem, že právě ona vytvořila Hráz a uzamkla démonické kouzelné bytosti.“

„A tím spojením je co?“

Aphen se zhluboka nadechla. „Poté, co jsem našla ten deník, jsem si schválně vyhledala detaily rodokmenu rodiny Omarosianů. Našla jsem tam přímé spojení s Elessedily. Příjmení různých generací obou rodin je evidentně úzce propojují. A ta příjmení se na seznamu Vyvolených v deníku, co držíte, objevují znovu a znovu.“

„Počkej chvílku!“ skočil jí do řeči Cymrian. Bylo vidět, jak je ohromený. „Chceš říct, že tahle dívka a Arling jsou příbuzné?“

„Říkám víc než to. Říkám, že když se Aleia stala první Vyvolenou, když se elfka, která byla původně z masa a kostí, pomocí magie proměnila ve strom, zřejmě tím připravila cestu pro všechny, kdo ji pak následovali a vydali se v jejích stopách. Bez důkladné kontroly rodokmenů si nemohu být jistá, ale to málo, co jsem viděla, naznačuje, že mám pravdu. Myslím, že v každé nové generaci Vyvolených byla nejméně jedna osoba, v níž kolovala krev rodu Omarosianů – ke kterému patří i Elesedilové – aby strom mohl mít zajištěného následníka, kdyby to bylo zapotřebí.“

„Všichni Speciální Vyvolení jsou součástí stejné rodové linie?“ chtěla vědět Arling. „To, že jsem byla vybrána jako nositelka semene, bylo předurčeno?“

„Svým způsobem ano.“

Nastalo ohromené ticho, během něhož si Arling a Cymrian vyměnili rychlý, nejistý pohled.

„Ale jak to souvisí s těmi ztracenými elfeíny?“ naléhala Arling. „Aleia a já jsme možná obě Vyvolené, ale i kdybych musela...“ Odmlčela se; ta slova byla příliš hořká, než aby je mohla vyslovit. „I kdyby se ukázalo, že se musím vydat po její cestě, jak to souvisí s těmi kameny?“

„Je v tom něco víc než jen to, že se obětovala, aby napravila, že ji ten kluk připravil o elfeíny?“ vyzvídal Cymrian. „Že se stala Ellcrys, aby ochránila svůj lid?“

„To nevím,“ přiznala Aphen. „Nejsem si jistá, že ty dvě věci měly něco společného kromě toho, že za obě byla zodpovědná Aleia Omarosianová.“

Ve skutečnosti nedokázala o žádné z těch věcí přemýšlet natolik, aby pochopila všechny důsledky. To, co musela udělat, bylo informovat Ard Rhys a ostatní druidy, aby tomu mohli nějak přijít na kloub. Teď už možná ty ztracené elfeíny našli

a budou znát odpověď na tyto otázky. Ale dřív, než se za nimi vydá, musí své sestře pomoci vstřebat bezprostřední dopad toho, co od ní Ellcrys požaduje. To, co se děje s Arling a se stromem, který udržuje Hráz, má přednost před vším ostatním.

„Hledali jsme všude, kde se dalo, abychom se dozvěděli o proměně těch Vyvolených, kteří se stali Ellcrys?“ zeptal se Cymrian.

A právě v tu chvíli si Aphen vzpomněla na Woostru.

„Možná ne,“ odpověděla. Rychle se zvedla na nohy. „Chci, abyste to tady dokončili. Ten deník Vyvolených si nechte; vezměte ho s sebou. Počkejte na mě v naší chalupě.“

Nechala Arling a Cymriana, aby dali stranou záznamy Vyvolených, a vyrazila si promluvit se strážcem druidských historií. Možná během těch let, kdy studoval druidské texty, narazil na něco, co by jim mohlo pomoci. Nebo by aspoň mohl vědět, kde jinde by se dalo hledat.

Woostru našla v hostinci, kde měl podle domluvy čekat na její návrat z nyní zrušeného pátrání po Ard Rhys. Věděla, že kdyby v kladení potřebných otázek o Ellcrys a proměně postupovala příliš přímočaře, riskovala by, že do toho zaplete Arling, a tak se rozhodla přistoupit k věci z jiného konce a svou sestru z té diskuse úplně vynechat.

„Neměla byste v tuhle chvíli letět na západ?“ zeptal se, když k němu přistoupila, a odložil knihu.

S úsměvem se posadila vedle něj. „Něco se stalo a já jsem se rozhodla, že to o jeden nebo dva dny odložím. Přiměla jsem Arling, aby získala přístup k záznamům Vyvolených, a zjistila jsem, že Aleia Omarosianová nebyla jenom jednou z nich, ale tou úplně první. Ona byla tou, která na samém začátku souhlasila, že se obětuje, aby vytvořila Ellcrys. Přistoupila na tohle řešení, aby pomohla odčinit to, že ztratila elfeíny a přinesla hanbu svým rodičům. A tak potřebuji vědět víc o historii Vyvolených. Prohledala jsem celé elfské záznamy, ale o procesu

proměny jako takovém tam toho moc není. Myslíte, že by o tom v druidských historiích mohlo být něco víc?“

Upřel na ni pohled. „Chcete mi snad říct, že se hodláte vrátit do Paranoru? Poté, co jste odtamtud jen tak tak vyvázla a sotva si zachránila holý život?“

„Říkám vám, že udělám, co bude nezbytné, abych našla způsob, jak pomoci Ard Rhys.“

Připustil, že v historiích jsou místa, ve kterých je účel Ellcrys zdokumentován. Domníval se, že je v nich i popis toho, jak se dostat ke Krvavému ohni, jehož magie by urychlila semenáček Ellcrys a umožnila proměnu.

„Takže se tam budu muset vydat a zjistit to,“ dopověděla za něj.

Odfrl si. „Chcete říct, že se tam *budeme* muset vydat. Beze mě by vám trvalo celé dny, než byste našla to, co potřebujete.“

Vrátila se k Arling a Cymrianovi, aby jim sdělila, co má v úmyslu udělat. Oba půjdou s ní. Cymrian proto, že bude zapotřebí další pár rukou k ovládnání *Namířené*, a Arling kvůli tomu, že ji Aphen chce mít na očích.

„Nevím, co najdeme,“ dodala rychle. „Nevím, jestli vůbec něco najdeme. Ale myslím, že to musíme zkusit. V tuhle chvíli nevíme skoro nic o tom, co je třeba udělat, pokud máme zachránit Ellcrys.“

„Víme, že chce, aby se Arling stala její následnicí,“ poznamenal bez velkých cirátů Cymrian. „A taky víme, že se to Arling nelíbí. Jak to vyřešíme?“

„Nějakou cestu najdeme,“ odsekla Aphen a okamžitě zalitovala svého ostrého tónu. „Já vlastně nevím,“ dodala zaraženě.

Druhý den ráno se jejich čtveřice vydala do Paranoru. Pravda, panovaly určité obavy ohledně odvedení Arling od jejích povinností Vyvolené. I ona sama se kvůli tomu cítila nepříjemně a už jim to také řekla. Nakonec se ale všichni shodli, že bude lepší, když poletí s nimi, než aby zůstala sama v Arborlonu.

Během výpravy do Paranoru setrvá na palubě lodi a v případě nějakého ohrožení ji rychle odvezou pryč.

Aphenglow se nepokoušela zastírat nebezpečnost toho, co dělá. Vrátit se do druidské pevnosti znamenalo muset překonat veškeré síly, jež tam Federace mohla zanechat, aby ji hlídaly. A až se jim to podaří, pořád ještě se budou muset vyhnout temné magii, kterou Aphen vyvolala z nejnižších pater pevnosti, nebo ji úplně zapudit. I za nejlepších okolností to byla hrozivá výzva, ale ona nedokázala sama sebe přesvědčit, že je dobrý nápad tento pokus odložit, dokud nenajde Ard Rhys a ostatní a nepřiveze je zpátky, ať už jsou kdekoli. Bylo tu příliš mnoho proměnných, které by tomu mohly zabránit, a už jen znát umístění Krvavého ohně se jevilo jako klíčové. Možná to nakonec nebude Arling, kdo tu cestu vykoná, ale ať už tam půjde kdokoli, bude potřebovat vědět, kam má jít.

Když několik hodin po začátku jejich letu stála u zábradlí a dívala se, jak se Dračí zuby stále víc a víc přibližují, dovolila si na okamžik připustit, jak malá je šance, že se jim podaří Arlingfantin osud změnit. Neexistovaly žádné záznamy o tom, že by kdy někdo z Vyvolených byl vybrán jako nástupce Ellcrys a *nestal* se jí. Nedokázala si ani představit, co by mohla udělat – co by mohl udělat kdokoli z nich – aby Arling zprostiti jejího závazku. Jen díky své lásce k sestře a nechuti k osudům určeným faktory, nad kterými neměla žádnou kontrolu, byla odhodlaná pokračovat. Věděla, že tahle návštěva Paranoru není zrovna dobrý nápad, ale Arling pro ni byla ta nejdůležitější a byla k smrti vyděšená tím, co se po ní chce. A Aphenglow udělá, co jen bude moci, aby našla jiné řešení.

K tomu bude zapotřebí i riskovat život, jako právě teď.

Třeba svůj život i obětuje, pokud na to přijde.

Pro Arling by udělala cokoli.

Po západu slunce se s *Namířenou* přiblížili k Paranoru ze severu; hluboké přitmí nebe Severní země jejich přilet skrylo. Aphen věděla o jedné mýtině, která se nacházela necelou míli od pevnosti, ale stále daleko za hranicí, kde by je ve tmě mohl někdo zahlédnout. Tam přistáli se vzducholodí, chránění prastarými stromy Zapovězeného lesa.

V plánu měli dostat se zpátky do pevnosti pomocí tajných tunelů, které ji spojovaly s venkovním světem. Při jakémkoli přímém přístupu k hradbám nebo branám by riskovali, že budou téměř jistě odhaleni. Ale vstup podzemními chodbami byl přinejmenším o něco bezpečnější, i když při něm hrozilo setkání s temnou magií, kterou Aphenglow vypustila, když odcházeli. Nevěřila, že by Federace dokázala najít způsob, jak proniknout přes hradby a přežít to, co tam na ně teď čekalo, ale to neznamenalo, že by Drust Chazhul a jeho poskokové přestali nějakou možnost hledat.

V každém případě byla připravená se s tou magií vypořádat. Koneckonců, to ona ji vypustila; byla tu přinejmenším šance, že ji magie pozná a nechá ji bezpečně projít. V každém případě mohla vstup do pevnosti riskovat jenom ona a Woostra. Jejich přítomnost byla známá, a tak byla menší pravděpodobnost, že na ně magie zaútočí. Arling a Cymriana by viděla jako vetřelce a bez váhání by je zničila. Aphenglow si musela přiznat, že i Woostrovi hrozí určité riziko vzhledem k tomu, že není druid. Ale on trval na tom, že půjde, a Aphen věděla, že kdyby tam nebyl, aby jí pomáhal, byla by ve velké nevýhodě. Udělá, co bude moci, aby ho udržela v bezpečí. Bude ho chránit svou vlastní magií.

Jeho reakcí bylo opovržlivé odfrknutí a úsečné prohlášení, že ve svém vlastním domově žádnou ochranu nepotřebuje.

Druidka a strážce záznamů nechali Arling a Cymriana ve vzducholodí a propířili se skrz stromy k místu, kde se skrýval nejbližší vchod do tunelů. To už byli necelých sto metrů

od hradeb pevnosti, ale pořád vůbec na nikoho nenarazili. Nalézt padací dveře nečinilo Woostrovi, který šel první, žádný problém, ale chvíli mu trvalo, než uvolnil skryté zámky. Ať už to bylo rzí, počasím nebo těsnými pečetěmi, zpočátku se odmítaly hnout. Nakonec však jeho úsilí slavilo úspěch a zámky povolily.

Zatáhl za poklop a zavedl Aphenglow dovnitř.

Stáli vedle sebe a prohledávali šero. Ke stěně tvořené skalním podložím byl připevněný stojan s pochodněmi a jak Aphen, tak Woostra si každý vzali jeden klacek potažený smůlou a zapálili. Odtamtud se klikatě vydali kupředu; sestoupili po několika schodištích, dokud se nedostali hluboko pod zem a tak daleko od místa, kde vstoupili dovnitř, že si Aphenglow byla jistá, že už se nacházejí pod pevností jako takovou.

Woostra se zastavil. „Slyšíte něco?“

Zavrtěla hlavou.

„To je dobře. Ale i tak poslouchejte dál.“

„Něco ovšem cítím.“

Podíval se na ni. „A co?“

„To nevím.“

Ještě chvíli zůstali stát na místě, zatímco se Aphen snažila přijít na to, co jí napovídají její instinkty.

„Raději bychom měli pokračovat,“ pronesla nakonec.

Zanedlouho poté došli k prastarým železným dveřím, zasazeným do kamene pomocí hřebů a kovových destiček. Jejich povrch byl zarostlý plísní a hemžil se hmyzem; kov byl matný a zrezivělý. Aphenglow otřela kliku, uchopila ji oběma rukama a vši silou jí otočila.

Nic.

Podívala se na Woostru. „Co je s tím?“

„V destičkách nad klikami a pod nimi jsou zámky,“ vysvětlil jí, zatímco si pozorně prohlížel dveře. „Uvolní se kombinací doteků hřebů. Ukažte, zkusím to.“

Přešel dopředu, dotkl se v určitém sledu hřebů, potom vzal za kliku a otočil s ní. Zámky se okamžitě pohnuly a dveře se otevřely.

Podíval se na ni a nakrčil obočí. „Je to v zápěstí.“

Vstoupili do chodby tvořené kamennými bloky a prkenou podlahou, která vedla ke druhým dveřím, tentokrát už méně hrozivým. Aphen jimi prošla jako první a oba se ocitli v kamenné studni výhně. Její kruhové stěny stoupaly do těla pevnosti, odkud teplovody rozváděly teplo do různých místností, a klesaly do jámy, kde oheň země toto teplo poskytoval. Kdysi tu byla obsluha, která se o tento oheň starala a řídila jeho výkon. Ale za časů Grianne Ohmsfordové druidi vymysleli systém, který o oheň pečoval automaticky. Když byla pevnost opuštěná, teplo se stáhlo a oheň se zmínil na matnou rudou záři.

Kolem kamenných stěn se jako had obtáčelo dlouhé, kruhové kovové schodiště. Jeho do sebe zaklesnuté sekce byly spojeny lávkami a plošinkami, které vytvářely rampy a prahy pro tucty zavřených dveří.

„Musíme nahoru,“ nadhodil Wostra.

Vydali se směrem, kterým ukázal; stoupali opatrným, stálým krokem po schodech a přitom naslouchali a rozhlíželi se kolem sebe, jestli se neobjeví nějaké známky nebezpečí. Ale jak plynuly minuty, nic se nedělo, s výjimkou ozvěny jejich kroků na schodech. Jáma byla tichá a v pevnosti nebylo nic kromě duchů.

Když došli ke dveřím, které vedly do přízemí pevnosti, Aphen se ujala vedení; vyvolala magii a připravila si ji na špičkách prstů. Vyšli z místnosti s výhní do dlouhé chodby, kde na sobě ležely navršené tucty mrtvých, zkroucených do polohy, která jasně ukazovala, že zemřeli mučivou smrtí. Všechno to byli vojáci Federace, nahloučení u zdí, kam až oko dohlédlo. Ze stop na kameni a poranění jejich rukou se dalo

vyvodit, že zemřeli, když se pokoušeli prohrabat ven. Někteří si ošoupali prsty až na první nebo druhý kloub. Někteří si vyrvali vlastní hrdla.

Aphen se naklonila ke svému společníkovi. „Můžeme najít nějakou jinou cestu, kudy se dát, než skrz tohle?“

Beze slova přikývl a zavedl ji do krátké chodby, která se odkláněla doprava; odtamtud se šlo dveřmi k úzkým kamenným schodům vedoucím nahoru. Znovu začali stoupat. Stále tu nebyly žádné zvuky, nikde žádné známky života. Ale Aphen opět něco vycítila – tentokrát bylo to varování silnější. Něco tu bylo – nevěděla to, ale cíhalo to nablízku. Hledala to, když stoupali, ale nemohla to najít. Magie, pomyslela si. Byla tam a věděla o nich.

Došli do patra, ve kterém byly umístěné druidské historie, a prošli rozlehlým prázdným sálem; přitom se prodírali tíhou ticha.

Aphen.

V hlavě jí šeptal ten hlas.

Hlas, který dobře znala.

Jsem tady.

Šla dál, aniž by něco řekla Woostrovi; on možná ten hlas také slyšel, ale nebral ho na vědomí.

Aphen. Popadla dech. Vidím tě.

Tentokrát se Woostra ohlédl přes rameno a pohled, který na ni vrhl, si nemohla splést.

Když došli ke dveřím do místnosti s archivy, starý pán uvolnil zámky a vstoupili dovnitř. Potom dveře pečlivě zavřel a znovu zamkl. Provedl Aphen svou kancelář a řadou čítáren, dokud nedošli do skladu – hranaté místnosti s holými stěnami a masivním dřevěným stolem postaveným uprostřed. Kdysi měli do této komnaty přístup pouze druidi – jen oni měli k dispozici magii, která dokázala odhalit, kde se skrývají knihy. Ale i to Grianne Ohmsfordová změnila, když se stala

Ard Rhys. Teď existovali strážci záznamů, kteří sami druidy nebyli, ale sloužili řádu. Woostra z nich byl zatím poslední a stejně jako jeho předchůdci znal tajemství knih i magii, která je dokázala odhalit.

Teď tyto znalosti použil v Aphenině přítomnosti; tu a tam se dotkl stěny ve složitém sledu, jenž rozpustil ukrytí a odhalil stovky svazků v kamenných policích. Celé druidské historie se vynořily do kruhu světla, které vrhaly jejich bezdýmné pochodně.

Woostra přešel přímo ke knize, o níž mu šlo, vytáhl ji, položil na stůl a začal v ní listovat. Trvalo mu několik minut, než našel to, co hledal. „Tady,“ řekl a ukázal, kde má Aphenglow číst. Sklonila se ke starému textu.

Hráz přetrvá pouze tak dlouho jako Ellcrys. Strom žije dlouho, po mnoho generací, ale ne navěky. Když začne skomírat, vybere si někoho ze současného sloužícího řádu a ten odnese jeho semeno tam, kde plane Krvavý oheň. Do něho musí být ponořeno a urychleno tak, aby Vyvolený a semeno mohli splynout a stát se jedním. Stará Ellcrys odejde a nová zakoření, čímž udrží Hráz nedotčenou nebo – v případě jejího oslabení – obnoví její původní sílu.

Je známo pouze jedno místo, kde lze ve Čtyřzemí najít Krvavý oheň. Plane hluboko pod zemí v Úkrytíšti, chráněn Jehlanovou horou v kraji Údolí psanců ve středních oblastech Západní země.

Napsáno po vyvolení a proměně Amberle Elesedilové.

Já jsem Allanon.

„Po proměně, kterou viděli mnozí,“ řekl Woostra, „ale o níž dnes jen málokdo věří, že se skutečně stala.“

Podívala se na něj. „Našel jste tam ještě nějaké jiné záznamy?“

Pokrčil rameny. „Několik, ale nic, co by prozrazovalo víc. Myslím, že Allanon zjistil přesné umístění Krvavého ohně od Wila Ohmsforda, který tu cestu podnikl s Amberle; myslel si, že úplnější zápis o tom, kde se Krvavý oheň nachází, by mohl pomoci, až ho bude zase zapotřebí. K tomu naštěstí nedošlo.“ Odmlčel se a zadíval se na ni. „Zatím.“

Aphen mlčela. Bylo jí jasné, že má podezření. Přečetla si ještě několik záznamů z dávnější minulosti, těch, na něž ji upozornil Wostra, ale ten se ve svém posouzení jejich hodnoty nezmýlil. Všechno to byly zběžné, téměř zanedbatelné odkazy a zmínky o důležitosti stromu, o kterých už každý věděl.

„Vzhledem k tomu, že po jakýchkoli zmínkách o Aleie Omarosianové a jejich rodičích už jste pátral,“ řekla, „předpokládám, že o jejím spojení s Vyvolenými jste nic nezjistil, je to tak?“ Chtěla, aby si dál myslel, že cílem jejího pátrání bylo tohle.

Potřásl hlavou. „Nic.“

Zavřela knihy a pomohla mu je uklidit na police. Naučila se nazpaměť pasáže popisující umístění Krvavého ohně a mohla by Arling pomoci tuto cestu vykonat, kdyby na to přišlo. Ale neobjevila nic, co by nasvědčovalo tomu, že to není nezbytné, nic, co by její sestře nabídlo nějaké výchozí místo z téhle patálie.

Wostra knihy znovu zapečetil ve stěnách místnosti a všechno zase zmizelo.

Otočil se k ní. „Magie čeká na vás. Ví, že jste tady. Domnívám se, že vám chce něco říct.“

„Já vím. Také ji cítím.“

Povzdechl si. „Jste připravená?“

Přikývla. „Chci jít k jižní hradbě, abych zjistila, jestli Federace stále ještě hlídá pevnost. Necítím žádnou přítomnost lidí od chvíle, kdy jsme opustili *Namířenou*. Nejsem si ani jistá, jestli tam teď někdo z Federace je. Ale musím to vědět. Mohlo by to změnit můj názor na to, co musíme udělat.“

Vyvedl ji z místnosti; nejprve zamkl skladiště a potom dveře, které vedly do komnat jeho kanceláře. Vydali se po chodbě opačným směrem, na jih, k cimbuří vnitřní hradby. Náhle se začaly objevovat záblesky mlhavého nazelenalého světla, které tiše pulzovaly na povrchu hradeb. Vycházely z hlubin kamenů.

Aphen si všimla, že Woostra zaváhal, když tu strašidelnou záři spatřil. „Nezastavujte se,“ vyzvala ho.

Jakmile vyšli z pevnosti, rychle se vydali přes nádvoří k vnější hradbě. Všude ležela těla, rozházená jako větrem rozfoukané klasy na opuštěném poli. Neklovali do nich žádné ptáky a nekrmili se na nich ani žádné čtyřnozí mrchožrouti. Od chvíle, kdy zemřeli, je nic nevyrušilo. Byli pokroucení a polámaní, ale jejich ostatky zůstaly nedotčené.

„Nic živého nechce mít s těmi nebohými mrtvými tvory nic společného,“ zamumlal Woostra, když pospíchali kolem nich.

Aphenglow se rozhlížela, pátrala ve stínech a naslouchala, jestli neuslyší ten hlas, ale všechno bylo tiché a zahalené měkkým bílým světlem. Noc byla jasná a prázdná, s výjimkou měsíce v první čtvrti a hvězd. Kameny druidské pevnosti byly zahaleny do stínů, které vrhaly věže, hradby, parapety i stromy přilehlého lesa.

Vylezli na cimbuří, odkud se mohli podívat přes okraj vnější hradby, a tiše se tam skrčili. Přestože Aphenglow použila jak své smysly, tak své druidské dovednosti, aby přes okolní les přeložila vřetenou magie, neobjevila žádné stopy lidské přítomnosti. I obecných známek života našla jen velice málo.

Když skončila, podívala se na Woostru a zavrtěla hlavou. Nic. Přikývl a pokynul jí, aby ho následovala zpátky dolů. Společně sestoupili po schodech z cimbuří.

Byli v polovině nádvoří, na cestě zpátky k vnitřní hradbě, když vtom z kamenů před nimi začaly prosakovat úponky nazelenalé mlhy. Mlha postupovala směrem k nim; jakmile

se dostala ke shlukům mrtvých, pronikla do jejich neživých těl a proměnila je v prach. Aphen s Woostrou se dali na útěk a vyhýbali se mlze, dokud znovu nepronikli do pevnosti. Propletli se sérií vedlejších chodeb a našli cestu zpátky do věže s výhni a na její kovovou lávku.

V tu chvíli ten hlas zaslechli oba.

Aphen.

Oba naráz se zastavili a podívali se jeden na druhého.

Nikdo nemůže odejít.

Aphen ucítila v krku knedlík. *My nejsme jako ti ostatní.*

Všichni žijí jsou stejní. Všichni se musejí stát mrtvými.

Viděla, jak Woostra zavřel oči v němém smíření se svým osudem. Věděl, že tohle je riziko, které podstoupili. Stejně jako ona, ale ona to přijmout odmítla.

Tvůj úkol zde skončil. Pevnost je nedotčená. Druidi jsou v bezpečí. Nech nás být.

Pak mě osvobod!

Výkřik magie jí celou otrásl až k chodidlům, zněl v jejím těle ozvěnou jako rázová vlna. Cítila, jak z těch slov vyzařuje bolest a hněv. Ale co to po ní chce? Už ji přece osvobodila.

Ty už jsi osvobozená.

Ne!

Zaváhala; vůbec netušila, jak by měla zareagovat. Co od ní chce? Teď cítila její přítomnost; tlačila se k ní, přibližovala se. Podívala se dolů do jámy a spatřila nazelenalou mlhu, jak stoupá z hlubin. Instinktivně ustoupila a přitiskla se ke kamenné stěně místnosti. Woostra stál vedle ní, vyčerpaný a s popelavou tváří.

Hlas znovu zakřičel. *Osvobod' mě, hned!*

Magie po nich šla a nebylo příliš pochyb o tom, co má v úmyslu udělat, až se k nim dostane. Aphen začala vyvolávat magii, kterou by mohla použít proti jejich útočníkovi. Osvobodit ji? Jak – osvobodit?

A potom náhle pochopila, co po ní magie pevnosti chce. Vyrasila k zábradlí a shlédla dolů na svou vlastní blížící se smrt.

„Dávám ti svobodu, aby ses vrátila do místa svého odpočinku! Poslouchej mě. Druidi se vrátili!“ Ta slova zakřičela; jejich zvuk se odrážel ozvěnou od stěn pevnosti. „Osvobozuji tě od tvého úkolu a posílám tě zpět!“

Ozval se dlouhý, hluboký, nekonečný povzdech a nazeleňalá mlha začala ustupovat zpět do šera; stahovala se z hlubin, zvěřený opar pomalu ztrácel barvu a přítomnost, dokud úplně nezmizel.

Aphenglow cítila, jak se její napětí a strach vytrácejí, a pomalu vydechla úlevou.

„Pospěšte si,“ pobídla Woostru.

Teď myslela na budoucnost, na to, co znamená opustit Paranor. Druidská pevnost zůstane opuštěná; nebudou tam žít žádní druidi a v dohledné době se tam ani žádní nevrátí. Když byla magie, která pevnost chránila, poslána zpět do ústraní, ocitl se celý Paranor znovu v ohrožení. Ale s tím se nedalo nic dělat. Ne když bylo v sázce i tolik dalších věcí.

Beze slova sestoupili po kruhovém schodišti ke vchodu do podzemního tunelu, proklouzli skrz něj a vyšli ven do světa.

IV

Arling Elessedilová celou noc na palubě *Namířené* čekala na návrat své sestry a Woostry. Moc nespala. Místo toho seděla s Cymrianem na přední palubě vzducholodi, dívala se do temnoty a dělala si starosti o Aphen. Měla výčitky svědomí, že právě ona je příčinou všeho, co se děje; zároveň však byla sestře vděčná, že jí přišla na pomoc.

Neměla být Vyvolenou; k tomuto závěru dospěla už před nějakým časem. Měla odejít do Paranoru a stát se druidkou jako její sestra. Ta neuvěřitelná zpráva, že byla vybrána, aby nahradila strom – osud, který by si nedokázala představit ani ve svých nejdivočejších snech – její přesvědčení jen posílila. Jestli Aphen glow dokáže najít způsob, jak jí pomoci se z toho údělu vymanit, mohlo by být všechno takové, jaké to být mělo. Ne že by necítila žádný závazek vůči řádu Vyvolených nebo své službě. Jenže i to, co se od někoho dá očekávat, má své meze. Bez ohledu na to, s čím ten někdo souhlasil, že udělá, nebo jak moc to chce udělat. A ona své meze objevila včera za úsvitu.

Mezi Vyvolenými jsou jistě jiní, kteří by v této záležitosti potřebám Ellcrys posloužili lépe. Pokud opravdu umírá – a tento závěr Arling stále ještě nebyla připravena přijmout – mohl to být někdo jiný z rodu Omarosianů, kdo odnese její semeno do Krvavého ohně a prodělá proměnu, aby ji nahradil. Někdo jiný, kdo bude oddanější a duchovněji založený než Arling a lépe připravený učinit, co je zapotřebí.

Zděsila se nad svými vlastními myšlenkami, ale zároveň se nemohla zbavit přesvědčení, že na tohle není připravená.

Pořád ještě je mladá a má celý život před sebou. Vstoupila do řádu Vyvolených s očekáváním, že tam bude sloužit jen jediný rok. Byla to velmi vyhledávaná pocta a ona ji přijala celkem ochotně. Ale nikdy nepředpokládala, že by se od ní žádalo víc než od kohokoli jiného.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí v jednu chvíli Cymrian. „Tady venku je zima. Chtěla bys deku?“

Byla zabalená do svého cestovního pláště, ale i tak se třásla. „Chtěla,“ přiznala.

Odešel od ní, aby deku přinesl, a rychle se zase vrátil; položil jí příkrývku kolem ramen a potom si k ní sedl a svíral ji kolem pasu, aby ji udržel v teple. Přitulila se k němu, vděčná za jeho uklidňující přítomnost. Přála si, aby se vrátila Aphen. Cítila se o tolik lépe, když byla její sestra nablízku.

„Teď o mně asi nemáš valné mínění,“ pronesla do ticha.

„Protože nechceš být mučednicí našeho lidu? Protože se nechceš proměnit v Ellcrys?“ Potřásl hlavou. „Neznám nikoho, kdo by tohle chtěl. Já tedy rozhodně ne.“

„Ale mě o to požádala Ellcrys a v sázce je toho tolik. Co když není nikdo jiný, kdo by to mohl udělat? Nebo co když to nikdo jiný neudělá?“

„Ještě nevíme dost, abychom si byli něčím jistí. Dej Aphen šanci zjistit, co dokáže objevit.“

Sklonila obličej k jeho rameni. „Prostě se tak hrozně bojím.“

Hodiny mýjely a Arling na chvíli usnula. Cítila, jak ji Cymrian drží; vůbec se nepohnul. Pokaždé když se probudila, byl u ní, udržoval ji v teple a v bezpečí, chránil ji tak, jak slíbil. *Jednoho dne, pomyslela si ospale, najdu někoho, jako je Cymrian, koho bych mohla milovat.*

Byla ještě tma, když uslyšela šepot hlasů a vycítila na pa-lubě *Namířené* nějaký pohyb. Otevřela oči a zjistila, že se na ni usmívá Aphen, zatímco Woostra přihlíží.

„Je čas odjet,“ sdělila jí Aphen.

Seděly spolu, zatímco Cymrian šel uvolnit kotevní lana, aby se vzducholodí odletěl zpátky do Arborlonu. Woostra se uchýlil na zadní palubu, aby jim poskytl trochu soukromí.

„Federace opustila Paranor,“ vysvětlovala Aphen. „Nezůstal tam ani jediný voják. Vůbec to nechápu. Tolik ho chtěli. Stovky jich zemřely, aby ho dobyli. Ale teď tam zůstali jen mrtví. Myslím, že se stalo něco nečekaného.“

„Možná utekli, protože se báli magie?“ Arling teď byla plně vzhůru – dychtila se dozvědět, co její sestra zjistila.

Aphen zavrtěla hlavou. „To by tam přece nechali strážce, ne? I kdyby zůstali venku a nepokoušeli se vrátit dovnitř, snažili by se tam hlídkovat, aby viděli, co se bude dít.“

„Já nevím, Aphen.“

Její sestra se usmála. „Odpočinula sis trochu, když jsem byla pryč?“

„Jen trošku. Co jsi zjistila?“ Arling už o tom nedokázala mlčet. „Bylo v druidských historiích něco o Ellcrys?“

„Něco málo ano. Většinou to souviselo s tím, kde se nachází Krvavý oheň. O proměně nebo o tom, jak dochází k výběru, tam toho moc nebylo.“ Rychle se naklonila kupředu a položila Arling ruku na rameno. „Ale my jsme neskončili. Tahle věc ještě není dořešená.“

Arling zklamaně potřásla hlavou. „Kde jinde můžeme hledat? Co dalšího může kdo udělat?“

Aphen zaváhala. „Já nevím. Víím jenom to, že to nevzdáme.“ Odtáhla ruku a zhoupla se dozadu. „Musím najít Khyber Elessedilovou a ostatní a zeptat se jich. Potřebuju je přivést zpátky do Arborlonu – jak kvůli tomuhle, tak kvůli tomu, co se stalo v Paranoru. Musejí nechat toho pátrání po elféinech a získat zpátky druidskou pevnost. A musejí ti pomoci. Na tom budu trvat.“

Sevřela rty a ostře vydechla. „Zatímco budu pryč, chci, aby ses vrátila zpátky k Ellcrys a znovu si s ní promluvila. Chci,

abys jí řekla, jak se cítíš. Musí se dozvědět, že na tohle nejsi připravená. Musíš jí říct, že se chceš ucházet o místo v druidském řádu. Možná pomůže, když pochopí, jak silně to cítíš.“

„Utekla jsem od ní,“ odpověděla Arling. „Už to ví.“

„Ona ví, že jsi vyděšená, ale nemusí nutně vědět to ostatní. Navíc, ty přece nechceš věci nechat takhle. Byla jsi jí dobrou a věrnou služebnicí; bude očekávat, že se vrátíš a vysvětlíš to. Aspoň tohle jí dlužíš, Arling. Dlužíš to sama sobě. Běž si s ní znovu promluvit.“

Arling nic takového udělat nechtěla. Bála se vrátit zpátky k Ellcrys. Byl to bezejmenný, všepřonikající strach, který vycházel z její směsice hanby a znechucení nad tím, že utekla. Ale věděla, že to je správné, a nehodlala svou sestru zklamat. Aphen očekává, že bude natolik silná, aby se Ellcrys postavila a pokusila se ji přesvědčit, ať vybere někoho jiného. Pokud ne, prožije zbytek života s vědomím vlastní zbabělosti.

„Udělám to,“ obrátila se k sestře.

Potom ji objala a snažila se nemyslet na to, co by mohlo druhé setkání znamenat.

O den později se Arling připojila k Woostrovi na elfském letišti, aby se rozloučili s její sestrou a s Cymrianem. *Namířená* doplnila zásoby a chystala se vyrazit na cestu za nalezením Ard Rhys a druidů. Sestry se objaly a políbily; v časně ranním světle stály proti sobě s úsměvy na rtech a slzami v očích.

„Opatruj se, Arling,“ oslovila ji starší sestra. „Dělej, co musíš. Buď silná.“

Arling přikývla. „Můžu být silná, pokud vím, že tu pro mě jsi.“

Aphenglow vypadala zdrceně. „Ach, Arling. Vždycky tu pro tebe budu. Víš, že se na to můžeš spolehnout. Budeme tu jedna pro druhou.“ Odmlčela se a otřela si slzy. „Promluvíš si dnes s tím stromem?“